

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1887.

Leto XVII.

Zima in vzpomlad.

Vže vzpomlád je prisvetila
Nam s prejasnega neba;
Ptice pevke privabila
V radost našega srcá.

Toda gozde še in polje
Mrzli je pokrival sneg:
Kdo pač dobre bil bi volje?
Kdo se šetat hodil v breg?

Duh moj vedno k višku sili,
K vzôrom vzpétí se želi;
A teló mu tare krili,
Um in voljo mu slabí.

Stvarnik! ti mi daj krepósti,
V dušnej zimi vzbújaj nád,
S tabo zmôrem vse slabósti,
Da zasije mi vzpomlád.

Fr. Krek.

Pot v nebesa.

Ba bi poznali, otroci dragi, sedemletnega Bašličevega Pavleka! Ta je bil pravi vzor pobožnega in pridnega dečka. V cerkvi se je takó lepo obnašal in v šoli takó izvrstno odgovarjal, da je po večkrat prinesel razveseljenim starišem podobico ali kako knjižico od gospodov učiteljev v dokaz svoje pridnosti. Zato ga je pa tudi vse ljubilo, najbolj pa, se vé da, stariši in njegova dobra sestra, ki je imela bratca rajši nego li samo sebe.

Najljubša zabava so mu bile — saní. Kako mu je veselja utripalo srčice, ko se je spustil na sanéh po hribu nizdolu, in mu je mrzla sapa brila v lepo-rudeči lici! — Za god je dobil od krstnega kuma lepe, nove saní. „To bode veselje,“ dejal je, „na teh se voziti!“